

- GLASILO NOVOMESKEGA MISIJSKEGA KROŽKA -

Leto I. + Novo mesto, 1. novembra 1944. + Št. 5.

Dobrodelec:

KAKO SMO PREŽIVELI MISIJSKO NEDELJO.

Spominjam se še lanskega leta...oktobra meseca, tudi misijonske nedelje! Lahko rečem, da je radi svetovnih razmer marsikdo izmed misijonarčkov pozabil na naš največji praznik, na misijonsko nedeljo.

Letos pa, kakor vsako sam ve, smo misijonsko nedeljo po svojih možnostih še kar dobro preživeli in proslavili.

Sestanka nismo imeli, ker je to pri ljudskošolski mladini težko izvesti, z študenti pa je to v počitnicah še težje!!!

Pred misijonsko nedeljo smo imeli denarne nabiralne akcije, pri katerih se je meščanstvo za te čase še kar dobro odrezalo.

Nekoč smo dobili od častitega g. p. gvardijana tukajšnjega franč. samostana zamorca, ki se za dar darovalcu osebno zahvali. Tega smo uporabili na misijonsko nedeljo, in crnc ne nabral precejšnjo vsoto denarcev. Sedaj pa zopet

sedi zaprt v omari in čaka odrešilnega dne, da bi mogel zopet
ves srečen in poln radosti kaj napraviti za misijone, za svo-
je daljne sorojake...

Organizirali smo tudi vpisovanje v Franč. mis. zvezo
pred cerkvijo, ki pa nam ni uspelo. Z žalostjo moramo priznati
da kljub poldnevemu čakanju nismo nikogar vpisali! Misijonarčki
smo bili navajeni vsako nedeljo pred cerkvijo prodajati devocionalije.
Da pa tega nebi storili na misijonsko nedeljo? Dasiravno nismo imeli skoro ničesar smo
vendar prodajali. Zbrali smo skupaj vse svoje moči - vse devo-
cionalije in se je nekaj nabralo. Kazume se, da nismo veliko
zaslužili, a izpolnili smo voljo navade - železne srajce in na-
pravili nekaj več v prid Kristusovega kraljestva.

Popoldne ob 4. uri smo imeli člani FMZ govor, v franč.
cerkvi, ki ga je imel g. p. voditelj o našem misijonarju p. Pe-
ter Baptista Turku, kateremu zbiramo tudi duhovni šopek. Tako
je misijonska nedelja lepo in hvallala Bogu v miru minila in Bog
naj, da bi jo drugo leto če ne boljše vsaj tako obhajali!

P. F. Linzenbach S V D:

TEMNA NOČ.

(Nadaljevanje).

"Bil sem sicer čisto miren, a nosil sem ves dan vrv
okoli sebe. Do večera ni padel niti en strel. Komunisti so bi-
li židane volje pri pečenki, vinu in žganju. Prisel je večer,
pa nihče v mestu ni zatisnik očesa. Vojaštvo je stražilo na
obzidju. Pri vsaki strelni lini je brlela lučka. Menadžona, -
ilo je pozno kot sedaj - se je začel sem od vrat ogenj.

Boj se je začel."

"Ali se je vojaštvo splon kaj branilo?"

"Da, bili so se, a so kaj kmalu poklicali ljudi na obzidje. Hitro je vsa stvar minila, saj so bili tudi med množico komunisti. Ko je streljanje prenehalo, sem šel k svojim učiteljem in jim rekel: "Tako in tako storim jaz; če hočete tudi vi zraven, pridite!"

"Kako, vzeli ste celo učitelje s seboj, koliko pa?"

"Tri."

"To je bilo pa vendar mnogo nevarnejše. Straže so vas morale opaziti. Saj bi se bili lahko preoblekli in tako rešili."

"Seveda, pa, no kljub temu je bilo dobro. Tekli smo na mestno obzidje. Poslušali smo, kam padajo streli. Južno in vzhodno. Pred nami so napadali. Stekli smo na desno navzgor. Postalo je malo mirneje. Bil je tudi že skrajni čas. Vrata niso mogla več vzdržati, komunisti so vdrli. Bili so le še sto korakov od postaje. Hitro sem vrgel svetiljke iz strelnilin. Odvil sem s sebe vrv, palico pa zagozdil med dva zidna pomola ter vrv pritrnil. Sedaj pa navzdol, dvajset metrov globoko. Tiho, brez najmanjšega drsanja po opeki! Za menoj še trije učitelji. Straže so nas opazile. Počili so streli. Splezali smo raz obzidje in preplavali jarek. Potuhnjeno smo se plazili naprej, prisluškovali in oprezovali.

Nek tuj Kitajec je splezal za nami doli po zidu. Vztrajno nam je sledil. Stvar je postajala vedno sumljivejša. Morda nas je hotel izdati, da bi si zaslužil nekaj vinarjev? Ali je bil plačan ogleduh? Skočil sem k njemu in ga ustavil. Natančno sem mu preiskal obleko. Bil je brez orožja. "Fant, samo en sumljiv gib, pa je po tebi!" Cisto pri miru je moral stati. Grožnja je pomagala. Imenitno je ubogal. Nevarno je bilo iti naprej. Samo nekaj korakov dalje smo še mogli; če bi šli še dalje, bi šli sovražniku naravnost v pest. Poslušali smo korake straže. Zeblo nas je. Noč je bila mrzla, obleka vsa premočena. Nenadoma sem zaslišal divje zvoniti zvonove svoje misijonske postaje. Komunisti so vdrli in sedaj vrši satan svojo službo božjo. Lahko si misliš, kako mi je donelo to zvonjenje po ušesih. Postajalo je tišje. Slišal sem le hrop napada. Padli so streli iz mesta, zašumela je trava. Dva človeka sta se pogovarjala. Koraki so se bližali.

Bliže, bliže. Strašni trenutki. Oprezovali smo ko volkovi. Slo je res za življenje in smrt. Še 30, še 20 korakov. Obstoje. Straža se naglo obrne in gre. Rešeni smo!

Počasi, počasi so minevale ure. Nad mestom so žareli plameni. Na vzhodu se je rdečilo nebo. Previdno smo se splazili iz nevarnega okraja. Na vsak korak smo poslušali in oprezovali. Hodili smo še ure daleč po riževih poljih, šele potem smo si upali na državno cesto. Najel sem si rikšo in se odpeljal v Sinang, kjer ima škof svojo prestolico. Golo življenje sem si resil.

Ko sem prišel v misijonsko hišo, so sobratje pravkar sedli k mizi. Mislili so, da se hočem saliti. Kar niso hoteli verjeti, kar sem jim pripovedoval".

"Kako dolgo so ostali komunisti v mestu?"

"Tri dni. Niso ga mogli obdržati, saj zavzetje ni bilo delo armade, ampak le delo samovolje kakenga podpoveljnika, ali

"Pa ko ste se vrnili, kako je bilo? Je slo vse z njim, kajne?"

"Vse, prav vse. Kelihi, mašna oprava, cerkveno perilo, fotografski aparat, obleka. Pohištvo razbiti, knjige raztrgane, ničesar več nisem imel, le kar sem zakopal, sem našel. Pozno je že, lahko noč!"

Cenil sem sedaj p. Megana dvakrat bolj.

Šel sem počivat ... Oblaki so se razkadili. Jasno so svetile zvezde v nočno temino. Mesec se je svetil ko srebro. Samozavestno se je dvigal stolp, ki je že kaj doživel.

Brat:

PRIDI K NAM TVOJE

KRALJESTVO!

Kadar molimo Očie naš, izgovarjamo besede, pridi k nam tvoje kraljestvo. Ali pa se tudi dovolj trudimo, da bi se te besede uresničile? Žal so to mnogokrat le besede, v našem življenju je pa vse drugače. Mi sami velikokrat ne maramo za to kraljestvo, ko izženemo iz svojega srca Kristusa, s tem da se ne ravnamo po njegovih zapovedih.

Nihče ne more služiti dvema gospodoma, vemo iz evangelijskega. Ali služimo svojim strastem, to je satanu, ali pa njemu, ali mu po vsej pravici pripadamo. Bog nas je ustvaril in nas se vedno ohranja; ustvaril nas je v svojo čast predvsem, pa

pridi v našo srečo. Ker s

tudi v našo srečo. Ker smo torej od Njega ustvarjeni je naša dolžnost odločiti se za Njega. Ta odločitev pa nas stane mnogokrat težkih bojov. Naša narava je k slabemu nagnjena, zato si moramo delati silo, da jo premagamo. Pa tudi svet nam dela pri tem veliko oviro, ker je izprijen. Služiti Kristusu se pravi nasprotovati svetu.

Mnogokrat odrekajo in so odrekli Kristusu pravico do vladanja, s tem, da ne priznajo Njegove Cerkve, da preganjajo duhovnike in vernike, zapirajo in rušijo cerkve in takorekoč počnejo zabrisati vsako sled Kristusovega kraljevanja.

Koliko mučencev je že šlo v smrt, ker so priznavali Kristusa za kralja vsega. Prelili so svojo kri, ker so hoteli, da v njih vlada Kristus, prelili so svojo kri, ker so hoteli, da svet Kristusu v roke žezlo kraljevanja. Drugi so prelili svojo kri, ker so odrekli cesarjem češčenje, ki gre samo Bogu. Menili so, da bodo s tem zatrli kraljestvo Kristusovo na zemlji, pa so se zelo motili. Kri mučencev je bila seme novih kristjanov, novih glasnikov Kristusovega kraljestva.

Kadar molimo Očenaš, mislimo na besede: "pridi k nam tvoje kraljestvo!"

lev:

= Bog je nas vseh Oče =

Ako bi se vsi ljudje zavedali besed ki govorijo, da je Bog Oče nas vseh in da smo si vsi zemljani po Kristusu bratje in sestre, bi ne bilo toliko vojska in trpljenja, kot ga je sedaj. In če bi imeli ljudje te besede vedno pred očmi, bi ne bilo toliko ljudi umrlo brez svetega krsta. Zato se pa vsaj mi, misijonarčki zavedajmo tega in kolikor največ mogoče pomagajmo misijonarjem pri njihovem delu za Kristusa. - Tisti pa, ki misijonarjem ne pomaga, morda celo nasprotuje in jim dela kakršen koli način ovira delo, ta bo dajal pred Bogom odgovor in pravični ga bo sodil!

RISPETA JE večja količina devocijonalij. Kdor želi kaj kupiti, naj pohiti, za ker bo kmalu vse poslo!

NA GIMNAZIJI bomo v kratkem začeli nabirati naročnike za "Lučko" verski list za mladino. Pripravite se!

MOLITVENI NAMEN za mesec november je, za žetev lepih uspehov v letošnjem šolskem letu na vse novomeških šolah! Molite po tem namenu!!!

OKOVE SVETE MAŠE IN MOLIT. BRE se vse premalo udeležujete! Pazite na izboljšanje! Recitirajte na glas in razločno!

ROŽKARJI-CE, UČITE SE DOBRO! Krbeti morate, da bodete med najboljšimi v šoli! Poleg misijonskega dela ne smete pozabiti nasolo! Če se boste dobro učili, ter pri tem delali za misijone, vam bo sveti Anton tudi pri učenju in v šoli blagoslavljal!

OPOLN ODPUSTEK ob navadnih pogojih dobe člani-ce FMZ za mesec:
• 26. XI. (Sv. Leonard Porto-mavriški,
• 28. XI. (Sv. Jakob iz Marke.

Pravnajte dolgove na članarini!
+o+o+o+o+o+o+o+o+o+o+

ERKAJ-ZA LJUDSKOŠOLCE:
nedeljo, 5. XI. bo popoldne

ob 2h za dečkamaob 3h pa za deklice l. redni sestanek, ki se ga morate v polnem številu udeležiti! Sestanek je samo za že vpisane člane in članice. Drugi za enkrat nimajo dostopa!

= MEH ZA SMEH =

Prevzetnost. Kmet: "Dobro jutro, gospod župan!" (No-benega odgovora). "No, veš kaj, nekaj bi pa le lahko rekkel na moj pozdrav". - Župan: "Tako, kaj ne veš, kdaj imam uradne ure?"

Z enotirne železnice: "Gospod sprevodnik, zakaj pa vlak tako poskakuje?" - Vlakovodja: "Je pil slabo pivo, sedaj se mu pa kolca".

Priznanje. Novopečen zakon. mož svoji ženi: "Ti, jetrca se ti pa niso prav posrečila!" - Ona: "Jetrca? Saj to je ven dar guljaš!" - On: "No, potem pa že gre!"

Prav ima. Žena svojemu možu: "Danes si pa zopet v spanju govoril in še veliko!" - Mož: "Ja, veš, jaz moram ponoči govoriti, ko pa podnevi ne morem priti do besede."

Točen odgovor. Hribolazec: "Oprostite, kam pa pridem, če grem po tej-le poti?" - Stražnik: "V luknjo!"

[Handwritten notes and signatures at the bottom of the page]